

DE ZOMERGASTEN

Voor Jacob

Purity, Maine, 1972

Op de laatste dag van zijn leven bestelde agent Randy Pelletier van de politie van Purity in het Marigold een kop koffie en een bosbessenmuffin.

Dat was vaste prik als zijn nachtdienst erop zat, een beloning voor alle eenzame uren die hij in zijn patrouillewagen doorbracht om de straten in en rond zijn dorp te beveiligen tegen dronken automobilisten, toeristen die zich niet aan de snelheidslimiet hielden, en soms een met hondsdolheid besmette wasbeer. Hij zat altijd aan de tafel in de hoek bij het raam, waar hij zich kon koesteren in de warmte van de ochtendzon en kon zien wat er in Main Street gebeurde. Een goede agent was altijd alert, ook als hij geen dienst had. En net zo belangrijk was dat de mensen op straat hem zagen zitten en wisten dat hij een oogje in het zeil hield. De mensen zagen graag blauw op straat en als er problemen waren, wist iedereen precies waar ze hun diender konden vinden: aan deze tafel, achter het raam van het Marigold.

‘Nog een bakkie?’ vroeg de serveerster. Ze hield de koffiepote met het sterke, donkere brouwsel al boven zijn kopje.

‘Ja, doe maar, Carla.’

‘Nog iets gebeurd vannacht?’ Ze schonk in.

‘Niet veel.’

Ze lachte. ‘Zo hebben we het graag.’

‘Zeg dat wel.’

‘Zal ik er nog een muffin bij doen? Vers uit de oven?’

Het was natuurlijk niet goed voor de lijn, maar zijn maag knorde, dus hij zei geen nee. Je zei sowieso niet snel nee tegen Carla, die de stad elke dag voorzag van lekkernijen en roddelpraatjes. Hij pakte de recentste editie van de *Purity Weekly* en bekeek de koppen op de voorpagina: *Zomerreserveringen bereiken recordhoogte... Zwarte beer gesignaleerd in Oak Street... Twee personen zwaargewond bij auto-ongeluk*. Hij sloeg pagina 3 op, waar de politieberichten stonden. Niet dat hij daar de krant voor nodig had; hij wist precies welke meldingen er de afgelopen week bij de alarmdienst waren binnengekomen, inclusief verkeersovertredingen.

Cory, James, Boston, MA: overtreding snelheidslimiet

Simpson, Richard, Purity, ME: verlopen rijbewijs

Allen, Jonathan, Augusta, ME: openbare dronkenschap

Wiedemann, Scott, Albany, New York: wildplassen

Al met al een typerende week voor de maand juli. In de zomer bestond de helft van de bevolking in het dorp uit vakantiegangers, die nog weleens te diep in het glaasje keken en rare stunts uithaalden. Elke zomer hadden ze deze invasie, hoofdzakelijk uit Massachusetts en New York, maar ook van verder weg. De mensen kwamen naar Maine om aan de hitte en de stank van de grote steden te ontsnappen en het was Randy's taak erop toe te zien dat ze zichzelf noch anderen iets aandeden en hun aan het eind van de zomer een goede reis naar huis te wensen, hopelijk met dunnere portefeuilles dan toen ze waren angekommen.

De deurbel rinkelde en Randy zag twee mannen binnenkomen. Hij zag meteen dat ze niet van hier waren, omdat ze allebei een leren jack droegen, terwijl het buiten eenentwintig graden was. Ze bleven op de mat staan en keken rond alsof ze de boel verkenden. Toen ze Randy zagen, verstijfden ze een ogenblik.

Ja, heren, de politie houdt iedereen in de gaten.

'Een tafel, jongens?' Carla zei tegen iedereen 'jongens', al was je tachtig, en ze schroomde niet je een tik op je achterste te geven als je je niet netjes gedroeg.

‘Eh, graag,’ zei een van de twee na een korte aarzeling.

Randy bleef naar hen kijken toen Carla hen voorging naar een tafel midden in het café. Ze pakten de geplastificeerde menukaarten en bestudeerden de ontbijtsectie iets te aandachtig, alsof ze bang waren Randy’s blik op te vangen. Nóg een reden om dat stel in de gaten te houden. Randy was gewend aan losbandige tieners en dronken automobilisten, maar wist dat er zelfs in rustige dorpen ook ernstiger problemen de kop op konden steken. Hij wist echter absoluut zeker dat hij die ook best aankon. Hij zag de krantenkop al voor zich, in de *Purity Weekly*. Of nee, in de *Boston Globe*:

POLITIEAGENT UIT MAINE ARRESTEERT EIGENHANDIG TWEE
GEVAARLIJKE MISDADIGERS

Hij wist niet of deze twee mannen gewapend waren, maar je moest op alles voorbereid zijn en dus tastte hij naar zijn holster en klikte de flap open. De mannen bestudeerden nog steeds het menu, ook al was dat niet erg uitgebreid en had het niets exotischer te bieden dan wentelteefjes en uitsmijters. Nóg een aanwijzing dat er iets niet in de haak was met dit tweetal.

De kleinste van de twee keek opeens over zijn menukaart naar Randy. Het was niet meer dan een vluchtige oogopslag, maar hun blikken kruisten elkaar en toen bleven ze elkaar aanstaren. Aan de rand van zijn gezichtsveld zag Randy Carla met de koffiepote naar de tafel van de mannen lopen. Buiten klonk het geronk van een automotor.

Hij was zo gefocust op de twee mannen dat hij geen erg had in het witte bestelbusje dat langs het raam sjeesde. Opeens hoorde hij het piepen van banden en de afgrijselijke klap van metaal op metaal. Hij keek uit het raam en zag dat de straat bezaaid was met glasscherven en... o god, lag er iemand op de grond?

‘Goeie genade!’ riep Carla. Met de koffiepote in haar hand staarde ze uit het raam.

Randy vloog overeind en rende het café uit. De eerste gewonde lag vlakbij, in een steeds groter wordende plas bloed. Het was een man. Zijn wervelkolom was zo verwrongen dat hij eruitzag alsof iemand hem uit elkaar had gehaald en heel slordig weer in elkaar gezet, waardoor zijn voeten de verkeerde kant op wezen. Aan de overkant van de straat lag ook iemand, een vrouw, wier roze blouse aan flarden was gescheurd, waardoor iedereen haar volle borsten kon zien. Randy maakte met moeite zijn verbijsterde blik los van de gewonden en keek de straat uit, want verderop loeide een claxon. Midden op straat lag nog een slachtoffer – een vrouw wier borstkas vrijwel geheel geplet was. Appels en sinaasappels waren uit haar boodschappentas gerold.

Aan het eind van het huizenblok had een wit bestelbusje zijn neus in een geparkeerde blauwe personenwagen geboord.

Het was alsof de wereld rond Randy opeens tot stilstand kwam. Hij liep langs geschokte voetgangers, die hun hand voor hun mond hadden geslagen, en langs de twee mannen met de leren jasjes, die achter hem aan het café uit waren gekomen en met open mond van afgrijzen naar het tafereel keken. In deze bevroren horrorscène leek Randy de enige te zijn die zich bewoog. Hij liep dwars door de glasscherven en het bloed naar de gecrashte auto. Toen hij dichterbij kwam, zag hij de naam op de zijkant: **TIMMERBEDRIJF TARKIN**. Hij kende deze auto. Hij kende de eigenaar. Er steeg zwarte rook op uit de motor, een angstaanjagende voorbode van de volgende ramp.

Door het raam aan de kant van de bestuurder zag hij Sam Tarkin voorovergebogen zitten, met zijn gezicht op het stuur. Randy trok het portier open. Hij zag geen bloed en geen zichtbare verwondingen, maar Sam kreunde en beefde.

Randy reikte over Sam heen om zijn veiligheidsgordel los te klikken. ‘Kom, Sam, stap gauw uit!’ zei hij. ‘Sam? Sam!’

Sam hief met een ruk zijn hoofd op. Randy keek naar de man die eruitzag als Sam Tarkin, met Sams donkere haar en Sams hoekige gezicht, maar de ogen... wat was er met zijn ogen? De pupillen

waren vergroot tot zwarte, bodemloze poelen. De ogen van een buitenaards wezen. Dit zwetende, bevende wezen leek opeens heel iemand anders. Iéts anders.

Randy keek weer naar de zwarte rook die uit de motor wolkte. Sam mocht geen seconde langer in de auto blijven zitten. Randy greep zijn arm en probeerde hem naar buiten te trekken.

‘Laat me los!’ schreeuwde Sam. ‘Blijf van me af!’ Hij klauwde naar Randy en reet met zijn nagels zijn huid open.

Geschrokken van de brandende pijn deinsde Randy achteruit. Hij voelde bloed over zijn wangen lopen. *Jezus, wat zullen we nou krijgen?* Hij begon zich een beetje kwaad te maken en sleurde Sam de auto uit. Ze vielen allebei op de grond. Sam bleef zich verzetten. Om hem de baas te worden, legde Randy beide handen rond Sams hals en begon te knijpen. Hij kneep zo hard dat Sams ogen uitpuilden en zijn gezicht een afschuwelijke paarse kleur kreeg.

‘Hou op!’ schreeuwde Randy. ‘Hou op met je te verzetten!’

Hij merkte niet dat Sam naar zijn holster tastte, de holster waarvan hij de flap al had losgemaakt. Opeens was het er, het staarde hem aan: de vuurmond van zijn eigen pistool.

‘Nee,’ zei hij. ‘Niet doen, Sam.’

Maar het was niet Sam Tarkin die naar hem keek.

En het was niet Sam Tarkin die de trekker overhaalde.

2

Maggie

Heden

Het was een heerlijke zomeravond. Maggie en haar vrienden zaten rond haar picknicktafel martini's te drinken en naar vogels te kijken. Door hun verrekijkers volgden ze de capriolen van de boeren-zwaluwen die als blauwe confetti boven haar pas gemaaid akkers dartelden. Iedereen was ontspannen, goedgeluimd en ongewapend.

Van dat laatste was Maggie trouwens niet helemaal zeker. Ze was er gewoon van uitgegaan dat niemand het vanavond nodig had gevonden een vuurwapen bij zich te steken, want waarom zouden ze? Ieder van hen kon zelfs met een eenvoudige glasscherf een enorme chaos veroorzaken en ze hadden allemaal een licht breekbaar martiniglas in hun hand, terwijl ze het boek bespraken dat deze maand was gekozen voor hun leesclub: *De genialiteit van vogels*. Het was Maggies keuze geweest en daarom was het vanavond haar beurt om als gastvrouw op te treden voor de Martiniclub, zoals hun groepje zich op deze rijkelijk met alcohol overgoten avondjes noemden. Als gastvrouw had ze geen zware taak, omdat ieder van de deelnemers een gerecht had meegebracht. Het enige waar Maggie voor had moeten zorgen – en dat was in feite het belangrijkste aspect van deze bijeenkomsten – was dat er voldoende drank beschikbaar was. Voor dit gezelschap hield dat in: drie verschillende merken wodka, twee merken jenever, droge vermout, rode en witte wijn en een keur aan single malts voor na de maaltijd.

Het was zulk heerlijk weer dat ze de jenever, wodka en vermout

plus een ijsemmer mee naar buiten hadden genomen, waar ze konden genieten van het uitzicht op de glooiende velden. Drie jaar geleden, toen Maggie voor het eerst naar Purity was gekomen, had dit uitzicht de doorslag gegeven voor de aankoop van Blackberry Farm, waar ze zich eindelijk had kunnen settelen. 's Zomers verkocht ze op de plaatselijke boerenmarkt verse eieren van haar legkippen, 's winters hield ze haar oprit sneeuwvrij, verzorgde ze de nieuwe kuikentjes en bekeek ze zaadcatalogi voor haar moestuin.

De avonden met haar vier vrienden waren niet aan de seizoenen gebonden. Ze kenden elkaar al tientallen jaren, uit een tijd lang voordat ze zich hadden gevestigd in Purity, het dorp waar ze niet opvielen tussen de vele gepensioneerden en waar niemand nieuwsgierig was naar wat ze voor de kost hadden gedaan. Hier waren hun geheimen veilig. Geheimen die ze alleen met elkaar konden delen.

Vanavond had Ingrid Slocum de taak van barkeeper op zich genomen en ze was druk bezig een tweede ronde martini's te maken. Toen ze energiek de roestvrijstalen cocktailshaker schudde, deed het vrolijke getinkel van de ijsklontjes Maggie denken aan hun tijd in Camp Peary, ook bekend als de Farm, waar zij vieren – Maggie, Declan, Ben en Ingrid – een bondgenootschap hadden gesloten als aankomend geheim agenten. Maggie keek naar hen en herinnerde zich nog goed hoe ze er in hun jonge jaren hadden uitgezien: Ben Diamond, gespierd, met een stierennek en een blik waarmee hij een aanvaller kon verlammen. Ingrid Slocum met haar arendsogen, die altijd als eerste een manier vond om uit een gesloten ruimte te ontsnappen. Declan Rose, de knappe diplomatenzoon die met zijn glimlach volslagen vreemden wist te charmeren. Na vier decennia was hun haar grijzer – behalve bij Ben, die zich helemaal kaal schoor – en met het klimmen der jaren konden ze niet voorkomen dat ze rimpeltjes, stijve gewrichten en een paar extra pondjes kregen, maar de veteranen van de Farm waren nog steeds de Vier Muskietiers, die zich niet door hun leeftijd lieten kisten en voor elke uitdaging te porren waren.

En die nooit nee zeiden tegen een perfect gemixte martini.

‘Jammer dat ze aan het uitsterven zijn,’ zei Declan, doelend op de vogels die over hun hoofd vlogen. ‘Over een paar generaties zullen er in Maine geen boerenzwaluwen meer te vinden zijn.’ Hij gaf zijn verrekijker aan Ben. ‘Hier, deze is beter dan die van jou.’

Ben keek voor de vorm naar de zwaluwen. Hij had niets met vogels en zag er ook niet uit als een vogelaar met zijn kale kop en zijn permanente frons. ‘Wie zegt dat de boerenzwaluwen aan het uitsterven zijn?’

‘Het stond vorige maand in de *Purity Weekly*. In de vogelaarsrubriek.’

‘Lees jij die dan?’

‘Als je iemand wilt bespieden, is vogelarij een uitstekende dekmantel. Als je wordt gesnapt en je een plausibele reden moet geven, is het handig als je er iets van afweet.’

‘Iemand nog iets te drinken?’ vroeg Ingrid. ‘Lloyd is zijn antipasti gaan halen en dat is allemaal zout spul. Jullie doen er goed aan iets nats bij de hand te houden om de keel te smeren.’

Ben stak zijn vinger op. ‘Hendrick’s graag, geen vermout. Ik heb nu al een droge keel van al dat geleuter over vogels.’

‘Snacks!’ Lloyd, Ingrids echtgenoot, kwam naar buiten met een van zijn spectaculaire antipastischalen: fetaspiesjes, artisjokharten, gemarineerde paddenstoelen en flinterdunne plakjes salami. ‘Maar zorg dat je plek overhoudt,’ waarschuwde hij. ‘Mijn bracirole staat in de oven en die is een gezonde eetlust dubbel en dwars waard.’

Ben keek Ingrid aan toen ze hem zijn martini gaf en zei: ‘Dat jij nog niet tonnetje rond bent, met een man die elke dag zo lekker voor je kookt.’

‘IJzeren discipline,’ antwoordde Ingrid. Ze ging met haar martini in een Adirondackstoel zitten.

‘Zullen we nu dan het boek van de maand bespreken?’ vroeg Declan.

Ben kreunde. ‘Als het per se moet.’

‘Ik vond het namelijk briljant.’ Declan gebaarde met zijn gloed-nieuwe verrekijker, een dure Zeiss. ‘Vanwege dat boek heb ik mezelf zelfs getrakteerd op deze upgrade.’

‘Dit boek was veel beter dan de domme spionagethriller die we vorige week hebben gelezen,’ zei Lloyd. Hij liet zijn omvangrijke gestalte in de stoel naast die van Ingrid zakken. ‘Romanschrijvers weten echt niets van spionage.’

‘Wat was jullie favoriete hoofdstuk?’ vroeg Declan.

‘Dat over de zwaluwen,’ zei Maggie. ‘Ik vind het heel bijzonder dat niemand op zwaluwen let omdat ze zo alledaags zijn, terwijl die slimme vogels er intussen in zijn geslaagd alle werelddelen te infiltreren.’

Ben snoof. ‘Heb je het nu over de vogels of over ons?’

‘Nou, er zijn parallellen, vind je niet?’ zei Ingrid. ‘Zwaluwen zijn de geheim agenten van het vogelrijk. Alledaags. Onopvallend. Weten overal onopgemerkt binnen te komen.’

‘Wacht eens even,’ zei Ben. ‘Hebben we een primeur? Heeft iedereen het boek echt gelezen?’

Ze keken elkaar aan.

‘Dit is een leesclub,’ zei Ingrid, ‘ook al komen we alleen voor de martini’s.’

‘En de hapjes,’ voegde Lloyd eraan toe. ‘En mijn bracirole zal onderhand wel warm genoeg zijn.’

Maar niemand stond op. Ze zaten veel te lekker in de Adirondackstoelen, nippend aan hun drankjes, uitkijkend over de velden. In de verte klonk geklingel. Maggies veertienjarige buurmeisje Callie, een spriet van een kind in een blauwe overall, leidde haar geiten en koe terug naar de stal. Callie zwaaide naar hen; ze zwaaiden allemaal terug. Krekels tsjirpten en de luchtshow van de dartele zwaluwen ging nog steeds door.

Ingrid zuchtte. ‘Geen beter leven dan een buitenleven.’

Zeg dat wel, dacht Maggie. Dit was een zeldzaam moment, met de tintelende smaak van wodka in haar mond en de geur van pas